Ч. 48. Пятниця 1 (14) марта 1902. Рік XII.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(З ради державної. — Положенє на Кубі. — Острови канарийскі а Ішпанія. — Переполох в Льондоні по поражці Метуена.)*

Вчерашне засіданє палати послів розпочало ся дуже бурливо, і прийшло знов до дуже прикрих суперечок між антисемітами а социялістами, а то при нагоді дебати над увільненем позички міста Відня від оплат. Відтак на внесенє посла Катрайна ухвалено відослати до буджетової комісиї справу двомісячної провізориї буджетової. Крім того радила палата вчера дальше над буджетом оборони краєвої. Слідуюче засіданє відбуває ся нині.

З острова Куби великий знаток таможних відносин др. Депо, не мало налякав своїми висказами американьске правительство. З єго бесіди виходить, що тисячі Кубанців голодує, нужда всім заглядає в очи, а по всіх закутинах острова лунає одно велике невдоволенє. Найбільше роздратовують Кубанців зачинені границї Америки перед їх товарами і великий наплив еміґрантів зі Спол. Держав, котрі відбирають хліб туземцям. При тім др. Депо увіряє всіх, що здогади і вісти о можливій революциї на Кубі зовсім не суть пересадні. Наколи Спол. Держави не перестануть свого давного союзника лякати голодовою смертию, то в хвили коли американьске військо буде відкликане з Куби, а президент Пальма обійме свій уряд, по цілім острові закипить страшна ворохобня. Все те спонукує Єнків чемнійше поводити ся з Кубанцями і то тим більше, що ворохобня може їм пошкодити в „бизнесі“. — Дня 19 с. м. відбуло ся в сали Карнеджі в Новім Йорку велике віче в справі Куби. На віче були представителі обох партий, народу зійшло ся гук, а промовляли найвизначнійші личности. Всї они доказували, що Спол. Держави повинні чимскорше подати Кубі помічну руку і ратувати ся від голоду тай нужди. Без того для обох держав вийде чимало лиха. При кінци віче ухвалило резолюцию, в якій поручає ся правительственним кругам, знизити оплату на кубаньскі товари і то найменше о 50 процент.

Як зачувати острови Канарийскі хотять відорвати ся від Ішпаниї, а то при помочи Американців. На тих островах утворило ся сторонництво автономічне і чим раз більше скріпляє ся завдяки невідповідному поведеню ішпаньских властий, котрі увязнили редактора Секундіна Дельґадо, позаяк мадридский суд потягає єго до одвічальности за якісь провини, яких мав допустити ся ще коли був на острові Кубі. Американьский консуль вмішав ся в справу і зажадав випущеня увязненого, бо він має бути американьским горожанином. Ішпаньска праса, наполохана тою справою, домагає ся, аби правительство оповістило заключену недавно з Сполученими Державами умову що-до видаваня злочинців. Ішпанці боять ся, що утратять ще й Канарийскі острови так як Кубу і Порторіко. Чималого крику наробить та справа і в Анґлії, котра від давна хотіла би забрати Канарийскі острови.

Погром Метуена викликав в Анґлії великий переполох. Ціла праса о нічім иншім не говорить, хиба о війні бурскій, а серед анґлійского населеня почали появляти ся всілякі грізні вісти про поражки анґлійских військ. Між иншими говорять, що Бури розбили також відділ ґенерала Ґрінфельса. Також побоюють ся в Льондоні, що Бури розстріляють Метуена, наколи Анґлійці не випустять на волю полоненого ними бурского ґенерала Круйцінґера. Імовірно прийде до виміни тих полонників. Доносять дальше, що стан здоровля Метуена має бути дуже грізний. Рани єго тяжші як спершу думали, і мабуть треба буде конче відняти єму ногу. Тимчасом в місцевости, в котрій тепер Бури держать Метуена, нема лікаря, і катастрофа може лучити ся кождої хвилї.

## Новинки.

*Львів дня 13-го марта 1902.*

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс: Старшого комісаря пов. Яна Тировича з Дрогобича до Бучача, комісаря Каз. Грабовского з Рогатина до Львова, концеп. намістництва: Стан. Потоцкого з Долини до Заліщик, дра Брон. Кватковского із Золочева до Рогатина, Юст. гр. Лося з Бродів до

## ПЕРШИЙ СНІГ.

*(З француского — Ґі де Мопассанта.)*

Довга променада de la Croisette закручує ся на березі синьо полискуючої води.

Там в долині, на право, губить ся гора Естрель в мори. Она спиняє вид і замикає овид хорошим полуденним краєвидом, з своїми кінчастими, численними і чудацкими вершками.

На ліво лежать острови Сен Марґеріт і Сен Гонора посередині, у воді, а їх хребти покриті ялицями.

А довкола широкого заливу, вздовж високих гір, що розсїли ся кругом, дрімають білі віллї Каннів, і здаєть ся, задумали ся в сьвітлі ясного сонця. Видко їх вже з далека, ті ясні домки, що від гори до долини розсїяли ся по горах, і білі мов сніг, визирають з посеред темної зелени.

Віллї, положені найблизше моря, припирають своїми огородцями аж до прибережних уличок, котрих узбіча омивають морскі филї. Воздух мягкий і приємний. На дворі стоїть теплий зимовий день і лиш деколи повіє лагідно сьвіжий вітрець. З поза мурів огороду видко вистаючі помаранчеві і цитринові дерева, а зпоміж їх галузя визирають золоті овочі. Дами проходжують ся поволи, самі, або в товаристві панів, по висипаних піском стежках, а за ними біжать діти і бавлять ся обручами.

* * *

Молода дама виходить з своєї малої, хорошої віллї, котрої парк прилягає до улицї Кроазет. Задержує ся хвильку, аби приглянутись перехожим, усьміхає ся, і іде поволи і утомлено до лавочки, що стоїть напротив моря. Утомлена ходом яких двайцятьох кроків, опускає ся, тяжко віддихаючи, на лавочку. Єї лице бліде, як у мерця. Она кашляє і притискає свої прозрачні пальці до уст, немов би хотіла спинити кашель, що єї на смерть мучить.

Дивить ся на сияюче від сонця небо, на котрім переганяють ся ластівки, приглядає ся диким вершкам гори Естрелї, що гублять ся там дальше в мори, глядить на синє, сияюче море, що так спокійно плюскоче филями, і знов усьміхає ся і стиха шепче:

— Ох, як я чую ся щаслива!

А однако она знає, що мусить умерти, що не дожиє весни, що по роцї тою дорогою ті самі люди, що нині попри неї ідуть, будуть знов проходжувати ся, аби ще раз відітхнути мягким, теплим, добродійним воздухом того краю, они прийдуть з тими самими, але вже трохи більшими дітьми, з серцями повними надій, охочими до житя, до ніжности, щастя і радости, між тим, як рештки єї змарнїлого тіла будуть гнити в дубовій домовині, і що з неї не лишить ся нічого, як хиба єї кости, що в шовковій одежи, котру она відложила собі на смерть, будуть моршавіти під землею.

Єї вже не буде. Всї ті хороші річи сего сьвіта будуть веселити око иньших людий. Для неї они вже пропащі, на віки пропащі. Єї не буде. — Усьміхнула ся, і о скілько на то позваляли єї бідні, хорі легки, глубоко відотхнула, аби з жадобою зачерпти переповнений пахощами воздух огородів.

Поволи попадає молода дама в задуму.

* *

Пригадує собі дуже добре кожду подробицю. Перед чотирма літами віддали єї за одного нормандского шляхтича. То був сильний, бородатий, осмалений, широкоплечий мужчина, все веселий і добродушний.

Віддали єї задля якихсь грошевих справ, о котрих она нічого не знала. Она була би радо сказала „ні“, але притакнула головою, аби не робити прикрости батькови і матери.

Була Парижанкою душею і тілом, весела і щаслива, вдоволена собою і житєм.

Єї муж взяв єї з собою на свій нормандский замок. То був великий, тяжкий камінний будинок, окружений високими, дуже старими деревами. Перед ґанком замикали високі, темні смереки вид на околицю. На право від замку отвирав ся крізь довгу алєю вид на зелені, пусті долини, на котрих декуди лежали порозкидані фільварки. Широка польова стежка вела вздовж парку аж до гостинця, віддаленого о три кільометри.

Ах, як добре она пригадувала собі свій приїзд, перший день побуту в своїм новім домі, а відтак своє самотне житє!

Коли висіла з повозу, поглянула з зачудованем на старий будинок і сказала усьміхаючи ся:

— Щоби тут виглядало весело, того я не сказалаб!

Муж також засьміяв ся і відповів:

Стрия. Віт. Ґодлевского зі Стрия до Дрогобича і Вацл. Лобачевского з Мисленвиць до Бохні, практикантів концептових: Конст. Старосольского з Перемишля до Долини, Апт. Ноеля зі Львова до Ліська, Павла Шпанера до Горлиць, Адама ґр. Старженьского до Золочева і Стеф. Новака до Перемишля.

— **„Січ“.** Під такою назвою завязало ся у Львові товариство руской академічної молодїжи, на місце розвязаної „Академічної Громади“.

— **Руский театр** переїзджає дня 17 н. ст. марта с. р. з Калуша до Станіславова і там заповідає в сали театральнїй товариства „Монюшка“ поки-що слїдуючі вистави: Ві второк дня 18-го марта „Пісни в лицях“, опера комічна в 3 актах М. Кропивницкого і Порошина; в четвер дня 20 марта „Загублений рай“, драма в 5 дїлах Тогобочного; в суботу дня 22 марта „Дон Цезар“, оперета в 3 актах Делїнґера“; в недїлю дня 23 марта „Підгіряне“, народна оперета в 3 дїях Гушалевича-Вербицкого.

— **З Тумиря** пишуть нам: У нас до року єсть вже пятий сумний случай: одного парібки забили на смерть, другого хлопця засипала земля, третїй хлопець утопив ся; одна жінка повісила ся, а ось 10 с. м. школяр Андрій Олїйник син Петра гойдав ся на журавли при керницн, впав до неї і утопив ся.

— **Зловлене дефравданта.** З Льондона донесено тутешнїй поліциї, що онагди придержано там 19-лїтного Германа Ґертнера, котрий — як то ми вже перед кількома днями доносили — вкрав з листу, котрий ніс на почту, 4800 К на шкоду тутешного дому комісового братів Флюр.

— **Нещаслива пригода.** Юлїя Відацка, зарібниця, вертаючи онагди з міста до дому, посовгнула ся на порозї свого мешканя при ул. Новій ч. 7 і упавши зломила праву ногу. Візване пого тїве ратункової стациї по провізоричнім заосмотреню, відвезло нещасливу до загального шпиталя.

— **Зьвірска женщина.** В Бремі задушила 40-лїтна швачка двоє своїх дїтий, а потім тїла їх спалила в печи.

— **Смерть з розпуки.** Александра Шіпос, жінка горожанина в Дебречинї, так затужила за помершим своїм мужем, що постановила сама позбавити ся житя. В тій цїли знесла всї річи і домашну обставу на одну купу, облила то всьо нафтою, решту нафти вилила на себе, а вкінци уложивши ся на тім всім, підпалила. Сусїди, побачивши виходячий дим, виважили двері, а очам їх представив ся страшний вид. На горіючій ще купі лежала нещаслива Шіпос вже нежива. Удушила ся димом.

— **20.000 Корон в сїннику.** Минувшої недїлї поховали у Відни на Гернальзї велику дивачку, властительку великої камениці чиншевої, Анну Свободу, котра через цїле житє жила як велика бідачка і мов би стара панна, хоч від многих лїт була віддана і мала чоловіка, котрий був аґентом при якімсь похороннім товаристві. Видко, що зійшов ся був „Яким з таким“, бо обоє супруги не журили ся одно другим і кожде жило для себе та й однаково були ощадні або лїпше сказавши скупі; навіть для власної вигоди нічого собі не позволили, она спала на постели вкритій лахами, а він і без постелї обходив ся, бо клав собі на крісла дошку від прасованя і спав на ній. Але мимо того, що на старім драитвім ліжку були лиш лахи, стара дивачка берегла єго як ока в голові, нікому не вільно було приступити до постелї, а вже стелити то таки борони Боже! Она сама собі стелила і ніколи не виносила постелї на двір, щоби провітрити і вітрікати. Ся примха викликала у сусїдів здогад, що стара ховає якісь скарби в постели. Здогад той показав ся оправданим, бо по єї смерти знайдено в сїннику межи старими лахами 20.000 К.

— **Траґічна смерть.** Резервіст Андрій Шиманьский з Гольців забавляв ся дня 2 марта з товаришами в шинку Лейби Нусбавма в Курпні малій, повіта низького. Випивши там більшу скількість горівки розпочав сварку а шинкар викинув єго з шинку. За хвилю вернув Шиманьский назад до шинку а коли єго знов викинено, він зачав бити друком в двері. На то прибігло кількох жидів, а один з них Лейба Фас з Борок вдарив Шиманьского друком по голові і по плечах так, що той упав без памяти на землю, і на приказ жандарма, котрий на то надійшов, треба єго було віднести до дому, де він на другий день помер.

— **Борба міст против грецкого язика.** Рада громадска міста Петтав в Стириї дала почин до борби против науки грецкого язика в ґімназиях, а до сеї борби мають прилучити ся також і всї міста в цїлій Австриї де лиш суть ґімназиї. Рада міста ухвалила внесенє, в котрім остро виступає против науки сего язика в ґімназиях, і постановила розіслати єго враз з мотивами до него до всїх міст, де лиш суть ґімназиї, з тим завізванем, щоби й они прилучили ся до сеї акциї. Що наука старогрецкого язика — а додати ще потреба: так як єго учать по ґімназиях — не має для вихованя і образованя молодїжи майже нїякого значіня, і єсть просто лиш з одної сторони пустою січкою, котру без потреби і користи пхають молодежи в голову, з другої, тою колодою, котра спиняє хлопця в поступі в инших науках, — того чей не потреба доказувати, і то зрозуміє легко кождий незапаморочений мертвечиною. Але чи богато рад міських знайде ся таких, котрі приступлять до тої борби, — о тім можна сумнївати; чей же суть і такі, що як би їм хто сказав, що для нашої молодежи треба конче знаня хіньского язика, то панове радники лиш смирно і в глубокій покорі потакнули би на то, хоч по правдї хіньска мова в нинїшних часах мала би може трохи більше практичної вартости, як старо-грецка.

— **Огні.** Дня 11 с. м. вибух огонь на поді у адвоката дра Турнгайма в Турці, і знищив зовсїм дах дому. В тім будинку був поміщений карний відділ ц. к. Суду повітового, арешти судові і табуля. З актів судових згоріла лиш незначна часть, і то старші, що були уміщені на поді. Шкода, котра була обезпечена, виносить около 2000 К.

— **Померли:** О. Йосиф Лопатиньский, парох в Долинї, віцедекан перегиньский і заступник маршалка ради повітової долиньскої, дня 11 с. м., в 57-ім році житя, а 39-ім сьвященьства; — Антін Завалкевич, емер. комісар поліциї, у Львові, дня 10-ого с. м. в 52-ім році житя.

## Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** було в місяци сїчни і лютім с. р. 9998 важних поліс на суму 11.910.021 кор. обезпеченої вартости з премією 97.999 кор. 59 сот.; попередного року за той сам час було 8.065 важних поліс на суму 10,202,443 кор. з премією 81.074 кор. 49 сот. т. є. сего року о 1933 поліс і 16.925 кор. 10 сот. премій більше.

Шкід в сїчни і лютім було 44 случаїв, з котрих 39 виплачено, 2 находить ся в лїквідациї, а виплату 3 відшкодовань (в сумі 996 кор.) на разї з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 20.877 кор. 15 сот., з чого по потрученю части реасекурованої, лишаєсь на власний рахунок 11.431 кор. 85 сот.

Попередного року за той сам час було 43 шкід на суму 16.929 кор. 64 сот.

При відновленю поліс по конець лютого зараховано членам титулом 8% звороту квоту 6.513 кор. 51 сот.

---

— Пусте! Можна привикнути. Побачиш, що дуже легко привикнеш. Я ніколи тут не нуджу ся.

Перший день провели в обіймах і любощах і той день не видаєсь їй надто пудним. На другий день то повторило ся і в такий спосіб провели цїлком приємно цїлий тиждень.

Відтак почала займати ся своєю домашною господаркою. То займило цїлий місяць часу. Днї минали один по другім, виринали тисячні подробиці, котрі мимо своєї маловажности показали ся для житя досить важними. При тім она вахучила ся цїнити вагу тих дрібниць. Пізнала, що можна цїлком поважно зацікавити ся цїною яєць, котрі як до пори року коштували раз о кілька сантимів більше, то знов о кілька сантимів менше.

То було в лїтї. Она оглядала з мужем поля підчас жнив, а теплота липневого сонця проймала і єї серце розкошию. Наспіла осінь. Муж почав ходити на польованє. Рано виходив з обома псами Медором і Мірзою а она лишала ся сама, однако не сумувала з причини неприсутности мужа.

А все-таки она єго любила, але він її не хибував. Коли вернув до дому, тодї звичайно пси зазнавали цїлої єї ніжности. Она кождого вечера пестила їх і старала ся о них як мати; гладила їх, цїлувала, н зивала тисячними ніжними іменами, чого супротив мужа ніколи не сьміла зробити.

Він оповідав їй о всїм, що єго на польованю стрітило. Описував як найточнїйше місце, де надибав куропатви, дивував ся, що не бачив ні одного заяця в конюшинї Йосифа Летанда, або обурював ся, що пан Лєшатієр з Ґавру заєдно полює на полях, котрі становлять власність лиш єго, Генрика Парвілля.

Она відповідала:

— Певне, що він зле робить! — а при тім гадала цїлком о чім иншім.

Прийшла зима, правдива нормандска зима, така остра і вогка. Безнастанно лив дощ як з цебра, на криту дахівкою крівлю замку, що здіймала ся у небо як вістрє ножа. Дороги перемінили ся на ріки болота; цїла околиця подобала на один великий мочар; не чути було иншого звука лиш плюскіт дощу; не видко було нічого лиш громади безлічи гайворонків, що мов хмара то вкривали поле то знов відлїтали.

Коло четвертої години надлїтало цїле стадо крилатих, темних зьвірів, аби примістити ся на ніч у великих дубах і смереках, що росли по правій сторонї замку. Цїлу годину не чути було нічого лише їх хрипливі голоси, немов би між собою сварили ся, лїтали з вершка на вершок і вкінци зникали серед темних дерев. Она бачила їх кождого дня, як надлїтали перед вечером, єї серце судорожно стискало ся і разом з вечером тяжкий сум поселяв ся в її душі. Тодї она звичайно дзвонила і велїла подавати лямпу; відтак ішла до комина і докладала дров до огню, великі метрові поліна, а мимо того не удавалось їй розвеселити вогких, великих комнат замку. Мерзла цїлий день, всюди, в сальонї, при столї, в своїй комнатї. Мерзла аж до костий, так бодай їй видавалось. Єї чоловік вертав аж пізним вечером, бо полював безнастанно, або знов був занятий при господарстві, при сїйбі, закупнї худоби і инших таких річах, що випозинюють сїльске житє.

Він вертав звичайно веселий і заболочений і затираючи руки, говорив:

— Там нинї проклята погода: — або: — Ах, то приємно при огни!

Деколи питав:

— А що нинї скажеш? Ти вдоволена?

Він був щасливий, здоровий, не бажав нічого і не гадав о нічім иншім лише о тім простім, спокійнім і здоровім сїльскім житю.

В грудни, коли сніг всюди лежав грубою верствою, почало їй зимно старого замку, котрий здавалось за тілько сот лїт втратив всю свою теплоту, так як старі люди — так дуже, так невимовно доскулювати, що она відважила ся одного вечера сказати до мужа:

— Слухай Генрик, скажи, чи не можна би тут справити кальорифер? Він висушив би стіни. Кажу тобі, що я від рана до ночи не можу огріти ся.

В першій хвили на то дивне питанє жінки аж забув говорити. Єму було би видало ся менше дивним, колиб она зажадала, щоби пси їли із срібних мисок. Відтак зареготав ся невимовно, так що єго широка, сильна грудь як дзвін гомонїла.

— Щооо? Тут кальорифер? Кальорифер тут?! Ха, ха, ха! Ну тобі то удало ся!

Она відповіла з пересьвідченєм:

— Але, кажу тобі, любий, що в тім замку страшенно студено; ти того не чуєш, бо цїлий день ходиш по дворі, але менї незвичайно зимно, менї годї огріти ся.

Він відповів все це сьміючись:

Фонд резервовий з днем 28 лютого с. р. виносить 390.944 кор. 14 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою, за місяць сїчень і лютий 1902.

I. Стан довжний:

| | | Кор. с. |
|---|---|---|
| 1. Уділи членів. . . . . | | 81.209 53 |
| 2. Фонд резервовий . . . | | 8.782 22 |
| 3. Специяльна резерва страт . | | 1.111 59 |
| 4. Вкладки щадничі: | Кор. с. | |
| а) стан на початку сїчни . . . | 900.213 53 | |
| б) вложило в сїчни і лютім . . | 146.341 79 | |
| разом | 1,046.555 32 | |
| в) виняло в сїчни і лютім . . . | 64.752 39 | |
| Позістає з кінцем . . . | | 981.802 93 |
| 5. Сальдо побраних процентів . | | 20.630 65 |
| 6. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898, 1899 і 1900 . . . | | 3.311 12 |
| 7. Кошти спору . . . . | | 622 49 |
| 8. З рахунку ріжних сторін . | | 316 33 |
| 9. Кредит банковий (в Банку кр.) | | 10.000 — |
| 10. Зиск за р. 1901 . . . | | 8.699 33 |
| Сума | | 1,116.486 19 |

II. Стан чинний:

| | | Кор. с. |
|---|---|---|
| 1. Позички уділені на скрипти і векслї: | Кор. с. | |
| а) стан на початку сїчня 1902 . . | 869.345·04 | |
| б) уділено в сїчни і лютім . . . . | 43.790·— | |
| разом . | 913.135·04 | |
| в) сплачено в сїчни і лютім . . | 28.203·27 | |
| 2. Стан з кінцем місяця . . | | 884.931 77 |
| 3. Готівка в касї . . . . | | 397 53 |
| 4. Цінні папери фонду резервового | | 8.587 — |
| 5. „ „ инші . . . | | 78.185 — |
| 6. В щадници почтовій (обор. чек.) | | 48.411 04 |
| 7. В инших товариствах і банках | | 87.421 22 |
| 8. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Днїстер“ . . . . | | 6.000 — |
| 9. Рахунок ріжних сторін . . | | 40 60 |
| 10. Сальдо коштів адмінїстрациї . | | 2.512 03 |
| Сума | | 1,116.486 19 |

Членів прибуло 56, з 58 уділами, убуло 58, остає з кінцем місяця лютого 1902 року всїх членів 2.004 з 2.091 декларованими уділами в сумі 104.550 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$%.

## Курс львівский.

| Дня 12-ого марта 1902. | пла-тять К. с. | жа-дають К. с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 535·— | 547·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 350·— | 380·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . . . . | 564·— | 570·— |
| Акциї гарбарнї Ряшів . . . . . . | —·— | 100·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | —·— | 350· |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 4% корон . . . . . | 95 30 | 96·— |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 109·70 | —·— |
| Банку гіпот. $4^1/_2$% . . . . . . . | 99·— | 99·70 |
| $4^1/_2$% листи застав. Банку краев. | 100·50 | 101·20 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 96·30 | 97·— |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 95·20 | 95·40 |
| „ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт. | 95·30 | 96·— |
| „ „ 4% льос. в 56 лїт. | 95·90 | 96·60 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . | 97·80 | 98·50 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем. | 102·— | 102·70 |
| „ „ „ „ $4^1/_2$% | 100·— | 100·70 |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 95·— | 95·90 |
| Позичка краєв. з 1873 по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 кор. | 96·— | 96·70 |
| „ „ м. Львова 4% по 200К. | 92·50 | 93·20 |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . | 73·— | 78·— |
| Міста Станиславова . . . . . . . | —·— | —·— |
| Австр. черв. хреста (Курс віденьский) . . . . . | 53·50 | 54·50 |
| Угорск. черв. хреста (Курс віденьский) . . . . . | 29·50 | 30.50 |
| Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский) . . . . . | 27·50 | 30.50 |
| Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский) . . . . . | 80·— | 84.50 |
| Базиліка 10 К (Курс віденьский) . . . . . | 18·50 | 19.50 |
| Joszif 4 К. (Курс віденьский) . . . . . | 8·25 | 9.50 |
| Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский) . . . . . | 9·50 | 11.— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·22 | 11·34 |
| Рубель паперовий . . . . . . . . | 2·50 | 2·54 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . | 117·— | 117 60 |
| Доляр америк. . . . . . . . . . | 4·80 | 5·— |

## Телеґрами.

**Льондон** 13 марта. Один з богатих льондоньских банкирів, дізнавши ся о погромі Метуена, застрілив ся з розпуки.

**Брукселя** 13 марта. Удержує ся поголоска, що Бури цілком знищили віддїл анґлїйского ґенерала Ґрінфельса.

**Рим** 13 марта. Австро-угорска ескадра вскорі відвідає кілька важнїйших італїяньских портів, де будуть єї торжественно витати. Команданта тої ескадри прийме італїяньский король на авдиенциї.

**Париж** 13 марта. На вчерашній радї кабінету президент Любе повідомив, що єго запросив в гостину цар Николай. Президент поїде в пол винї мая.

**Льондон** 12 марта. Кажуть, що по коронациї короля Едварда VII. уступить президент кабінету льорд Сельсбері а єго місце обійме ґр. Девоашір.

## Надіслане.

**КОБЗАР.** Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Женьский інститут** руского тов. педаґоґічного у Львові при ул. Сави ч. 3 може приймити ще кілька панночок.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Пусте! Треба до того привикнути, а впрочім зимно дуже добре для здоровля. Тобі то лиш добре зробить. Ми не якісь там Парижани, до чорта, аби сидїти лиш в нагрітих комнатах. А впрочім вже весна не далеко.

* * *

З початком сїчня навістило єї велике нещастє. Єї батько і мати в наслїдок нещастної пригоди втратили обоє житє. Она поїхала на похорон до Парижа і шість місяців не могла із жалю прийти до себе.

Сонїшні весняні дни привели єї поволи до житя і она попала в рід солодкої задуми, що тревала аж до осени.

Коли перші морози настали, посьміла вперше кинути оком в будучність. Що буде робити? Нїчого. Що стане ся ще в єї житю? Нїчого. Чого може дожидати, яка солодка надія може зворушити єї серце? Нїяка. Лїкар, котрого раджено ся раз ще в першім роцї їх супружа, сказав, що она нїколи не буде мати дїтий.

А сего року студїнь видалась їй ще більше дїймаючою, ще лютїйшою як тамтого року. Держала дрожачі руки над палахкотїючою полуминию комина; огонь палив їй лице, однако студений, ледовий подих немов ходив по єї плечи і втискав ся між єї одежу і тїло. І она дрожала від голови до ніг від студени. Несчислимі зимні струї воздуха здавалось потайки вилазили з усїх кутів комнати і кидались на неї. Кождої хвилї стрічала їх, то віяли їй в лице, то дули на руки, то повзали по шиї, то знов морозили їй ноги. Она відважила ся ще раз попросити мужа о справлене кальориферу. Він слухав єї, немов би она жадала від него місяця з неба.

Уставлене такої річи в Жарвіль видавалось єму так само неможливим, як винайдене каменя мудрости.

Одного дня, коли він вернув з Руан, куди їздив за орудками, привіз женї малу мідяну судину до огріваня, котру назвав жартом „кальорифером до переношеня“. Він гадав, що то вистане, аби жену розігріти.

При кінци грудня зрозуміла она, що не видержить, аби вічно вести таке житє і відважила ся вечером спитати мужа боязко:

— Генрику, не могли би ми перед весною поїхати на 8 до 14 днїв до Парижа?

Він поглянув на неї цїлком здивований.

— До Парижа?... До Парижа?! Та чого? Ах, нї, нї, того цїлком не треба. Тут нам аж надто добре. Які ти маєш часом дивні гадки!

Она відповіла змішана:

— То розірвало би нас трохи.

Він єї не розумів.

— Чого ти властиво потребуєш для розривки? Театру, вечерків, балїв, візит? Атже ти знала, як сюди зі мною їхала, що того тут не найдеш!

Она почула докір в єго словах і мовчала. Она була боязлива і лагідна, без власної волї і не уміла опирати ся.

(Конець буде).

# І Н С Е Р А Т И.

## „НЕКТАР”

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

**Товариство для торговлї і складів чаю**

## Братів К. і Ц. Попов у Москві.

**Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини.** **Доставцї Двора царско-росийского**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греций, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румуниї.

**Золотий медаль** в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

**Цїнник.**

**Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги** (1 фунт. рос. = 410 грам.)

| Ваґа пачки в фунт. рос. | Nr. 0 | 1 | 2 | 3 | 3 4 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | Чай з Цейльону |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1/1 | 15·20 | 11·— | 10·— | 9·— | 8·20 | 7·60 | 6·70 | 5·80 | 5·20 | 4·30 | 6·70 |
| 1/2 | 7·60 | 5·50 | 5·— | 4·50 | 4·10 | 3·80 | 3·35 | 2·90 | 2·60 | 2·15 | 3·35 |
| 1/4 | 3·80 | 2·75 | 2·55 | 2·25 | 2·05 | 1·90 | 1·70 | 1·45 | 1·30 | 1·10 | 1·70 |
| 1/8 | — | — | — | — | 1·05 | —·95 | —·85 | —·75 | —·65 | —·55 | —·85 |

**При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.**

## ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

**Важне для родин і шкіл!**

**Вечеря Господня** *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

**Сикстиньска Мадонна** *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . . . . 4 зр.

**Непорочне початиє** *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . . . . . . 4 зр.

**Христос при кирници з Самаританкою** *Карачч'ого* величини $37\frac{1}{2}$×63 цм. . 4 зр.

**Ecce Homo** *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

**Христос несучий хрест** *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

# MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

**Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.**

**В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.**

**Крім того два томи доповняючі і один том спису** (Registerband).

## Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

**Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи нараз** на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

**СТЕЛЛЯ** найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).